

อาทิศยที่ 26 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 21:28-32

²⁸“ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน เขาไปพบบุตรคนแรกพูดว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้ จงไปทำงานในสวนองุ่นเถิด’ ²⁹บุตรตอบว่า ‘ลูกไม่อยากจะไป’ แต่ต่อมาก็เปลี่ยนใจและไปทำงาน ³⁰พ่อจึงไปพบบุตรคนที่สอง พูดอย่างเดียวกัน บุตรคนที่สองตอบว่า ‘ครับพ่อ’ แต่แล้วก็ไม่ได้ไป ³¹สองคนนี้ใครทำตามใจพ่อ” พวกเขาตอบว่า “คนแรก” พระเยซูเจ้าจึงตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าสู่พระอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่าน ³²เพราะยอห์นได้มาพบท่าน ชี้หนทางแห่งความชอบธรรม ท่านก็ไม่เชื่อ ยอห์น ส่วนคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีเชื่อ แต่ท่านทั้งหลายเห็นดังนี้แล้ว ก็ยังคงไม่เปลี่ยนใจมาเชื่อยอห์น”

บุตรสองคนในอุปมาเป็นตัวแทนของชาวยิวสองกลุ่ม

บุตรคนแรกซึ่งตอบพ่อว่า “ลูกไม่อยากจะไป” แต่ต่อมาก็เปลี่ยนใจไปทำงานในสวนองุ่น (มธ 21:29) หมายถึงบรรดาคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีซึ่งเริ่มต้นด้วยการเลือกเดินทางของตนเอง แต่ภายหลังได้หันกลับมาเลือกหนทางของพระเจ้า

ส่วนบุตรคนที่สองซึ่งตอบว่า “ครับพ่อ” แต่แล้วก็ไม่ได้ไปทำงาน (มธ 21:30) หมายถึงบรรดาผู้นำชาวยิวซึ่งมุ่งมั่นจะนบถเชื่อฟังและรับใช้พระเจ้า แต่เมื่อยอห์นมาชี้หนทางของพระองค์ พวกเขากลับไม่เชื่อยอห์น

แม้ชาวยิวจะทูลตอบพระเยซูเจ้าว่าบุตรคนแรกทำตามใจพ่อ (มธ 21:31) แต่เพื่อจะเข้าใจความหมายของอุปมาเรื่องนี้ได้อย่างถูกต้อง จำเป็นต้องระลึกอยู่เสมอว่าไม่มีคนใดเลยที่พระองค์ทรงกล่าวชมเชยลูกไม่ว่าจะเป็นคนใดก็ตาม

“พระองค์มิได้ชื่นชอบลูกคนใดเลย” !

ในบรรดาลูกทั้งสองคน ไม่มีคนใดเลยที่ “พูด” และ “ทำ” อย่างที่จะนำความชื่นชมยินดีมาสู่ผู้เป็นพ่อ เพียงแต่ลูกคนแรก ซึ่งเปลี่ยนใจไปทำงานในสวนองุ่น เลวน้อยกว่าลูกคนที่สองเท่านั้น

ส่วนลูกที่จะนำความปีติยินดีมาสู่ผู้เป็นพ่ออย่างเต็มเปี่ยมก็คือ ผู้ที่ตอบรับคำสั่งของพ่อด้วยความเคารพ และปฏิบัติตามโดยปราศจากข้อกังขาใด ๆ ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม อุปมาเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่า

1. มีคนสองกลุ่มใหญ่

กลุ่มแรกคือพวกที่มีการกระทำดีกว่าการรับรู้ของสังคม คนกลุ่มนี้เปรียบได้กับบุตรคนแรก พวกเขามักถูกสังคมตราหน้าว่าดีอริ้น ชอบเถียงผู้ใหญ่ ทั้งวัด ไม่ศรัทธา ไม่มี

ศาสนา แต่ยามลับตาคน พวกเขากลับมีจิตใจกว้างขวางดีงาม และมักดำเนินชีวิตเยี่ยงคริสตชนมากกว่าคนที่ประกาศตัวเป็นคริสตชนเสียอีก

กลุ่มที่สองคือพวกที่มีภาพพจน์ดีกว่าการกระทำ คนกลุ่มนี้เปรียบได้กับบุตรคนที่สอง พวกเขาชอบพูด ชอบสัญญาว่า “ฉันจะทำสิ่งนี้ ฉันจะให้สิ่งนั้น ฉันจะต่อต้านความเลวร้าย ฉันจะส่งเสริมความศรัทธาด้วยสิ้นสุดจิตใจ” ฯลฯ จนสังคมรับรู้และให้การยอมรับอย่างสูง แต่สิ่งที่พวกเขากระทำจริงกลับหย่อนยานและเหลวแหลกเกือบจะสิ้นเชิงโดยเฉพาะเมื่อลับตาผู้คน

แน่นอนว่าเราเคยพบผู้คนที่ทั้งสองแบบนี้มาแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นพวกที่มีพฤติกรรมห่างไกลจากความศรัทธา น่าเคารพที่พวกเขาพยายามแสดงออก หรือพวกที่มีพฤติกรรมดีกว่าที่ถูกสังคมตราหน้า

แต่สิ่งที่ต้องตระหนักอยู่เสมอคือเราจะเป็นเหมือนคนทั้งสองแบบนี้ไม่ได้ ทั้งการกระทำและการแสดงออกของเราต้องสอดคล้องกัน !

2. คำพูดไม่อาจทดแทนการกระทำได้

ต่อให้พูดดีอย่างไรก็ไม่มีทางทดแทนการกระทำดีได้ เพราะ “การกระทำย่อมสำคัญกว่าคำพูด”

ลูกคนที่สองตอบพ่อด้วยความเคารพว่า “ครับพ่อ” (มธ 21:30) แต่คำพูดและความเคารพของเขาเป็นได้เพียงภาพลวงตาเท่านั้นเพราะเขาไม่ยอมไปทำงานในสวนองุ่น

หากเคารพพ่อของเขาจริง เขาจะต้องนบনอบเชื่อฟังและปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจอย่างยิ่งที่มีโอกาสทำให้พ่อบังเกิดเกล้าของเขาปีติยินดี

3. สิ่งสำคัญคือจิตตารมณ์

ลูกคนแรกตอบพ่อว่า “ลูกไม่ยอมไป” แต่ต่อมาก็เปลี่ยนใจและไปทำงานในสวนองุ่น (มธ 21:29)

แม้จะลงเอยด้วยกิจการดีก็จริง แต่คุณค่าของสิ่งที่เขากระทำได้ถูกทำลายไปแล้วโดยจิตตารมณ์ที่แสดงออกด้วยการปฏิเสธพ่อของเขาในตอนแรกนั่นเอง !

เช่นเดียวกัน หากเราทำกิจการดีโดยปราศจากจิตตารมณ์แห่งความรัก ความเมตตากรุณา และการรับใช้ เรากำลังทำให้กิจการดีของเราด้อยค่าลงไปถนัดใจ

จิตตารมณ์หรือเจตนาธรรมณ์ในการทำงานและดำเนินชีวิตจึงมีความสำคัญยิ่งนัก !

นิทานเปรียบเทียบเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า **“ทำดีกว่าพูด” !**

และ **“จิตตารมณ์มีคุณค่ามากกว่าผลงาน” !**